

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Коренської Сергій Анатолійович, 1990 року народження, громадянин України, освіта вища: у 2013 році закінчив Національну академію внутрішніх справ за спеціальністю «Правознавство» та здобув ступінь вищої освіти «магістр», обіймає посаду заступника командира роти № 2 батальйону патрульної поліції в містах Краматорськ та Слов'янськ управління патрульної поліції в Донецькій області Департаменту патрульної поліції, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Донецького державного університету внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький, від 24 червня 2026 року № 267, у складі:

голови разової
спеціалізованої вченої ради:

Олексій ОДЕРІЙ, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Рецензентів:

Ольга ЛИТВИНЕНКО, доктор філософії з права, доцент, заступник декана факультету з освітньої та науково-дослідної діяльності факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ, Донецький державний університет внутрішніх справ;

Мирослав ПОТОЦЬКИЙ, доктор філософії з права, доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Офіційних опонентів:

Сергій КОВАЛЬЧУК, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального процесу та криміналістики, Івано-Франківський інститут «Одеська юридична академія»;

Ануш ТУМАНЯНЦ, кандидат юридичних наук, професор, доцент кафедри кримінального

процесу, Національний юридичний
університет імені Ярослава Мудрого,

на засіданні 22 серпня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Сергію КОРЕНСЬКОМУ на підставі публічного захисту дисертації «Досудове розслідування дорожньо-транспортних пригод» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано в Донецькому державному університеті внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький.

Науковий керівник – Тимур ЛОСКУТОВ, доктор юридичних наук, професор, головний науковий співробітник НДЛ з проблем запобігання кримінальним правопорушенням ННІ підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому дотримано вимоги пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Зокрема, отримано нові наукові результати щодо загальних положень, змісту та ефективності досудового розслідування ДТП.

Так, уперше:

– сформульовано визначення досудового розслідування ДТП як досудової кримінальної процесуальної діяльності, що здійснюється спеціальними суб'єктами у законний та правомірний спосіб, переважно із залученням обізнаних осіб та використанням спеціальних знань, змістом якої є отримання доказової інформації (кримінальне процесуальне пізнання) щодо викриття винної особи у вчиненні кримінального правопорушення внаслідок ДТП;

– обґрунтовано, що досудове розслідування ДТП виконує такі функції: 1) протидія кримінальним правопорушенням у сфері безпеки дорожнього руху; 2) профілактика (превенція) кримінальних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху; 3) гарантування прав, свобод і законних інтересів учасників досудового розслідування ДТП; 4) забезпечення виконання процесуальних обов'язків учасниками досудового розслідування ДТП; 5) спеціальне пізнання (доказування) обставин вчинення кримінальних правопорушень внаслідок ДТП; 6) фіксування доказової інформації щодо кримінальних правопорушень в результаті вчинення ДТП; 7) сприяння відшкодуванню шкоди, завданої внаслідок ДТП;

– доведено, що шляхами підвищення ефективності досудового розслідування ДТП є: 1) удосконалення нормативної регламентації проведення слідчих (розшукових) дій під час досудового розслідування ДТП; 2) покращення правового регулювання застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування ДТП; 3) підвищення рівня компетентності спеціального суб'єкта досудового розслідування ДТП; 4) оптимізація кримінального процесуального статусу учасників досудового розслідування ДТП; 5) поліпшення порядку

фіксування досудового розслідування ДТП; 6) запровадження інноваційних технологій для досудового розслідування ДТП;

удосконалено:

– теоретичні положення щодо ефективності кримінальної процесуальної діяльності. Визначено, що ефективність досудового розслідування ДТП – це здатність досудового розслідування у законний та правомірний спосіб, шляхом проведення доказової (пізнавальної) діяльності, за мінімальний проміжок часу досягнути мети щодо викриття винної особи у вчиненні кримінального правопорушення внаслідок ДТП;

– доктринальні положення стосовно процесуального положення учасників ДТП під час проведення огляду місця події. Констатовано, що учасники ДТП під час проведення огляду місця події є особами, які вже мають процесуальний статус у кримінальному процесі. Такими можуть бути: 1) процесуальний статус особи, чії права та законні інтереси можуть бути обмежені чи порушені; 2) процесуальний статус іншої особи, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування;

– наукові погляди щодо отримання відомостей від учасника ДТП. Обґрунтовано, що у випадку, коли під час досудового розслідування ДТП відсутня ймовірність набуття особою статусу підозрюваного, належним способом одержання відомостей від такої особи є відібрання письмових пояснень за умови ознайомлення її з правами підозрюваного;

набули подальшого розвитку:

– теоретичні погляди щодо дефектності кримінального процесуального закону в частині правового регулювання проведення особистого обшуку під час досудового розслідування ДТП. Запропоновано у змісті КПК України регламентувати особистий обшук як окрему слідчу (розшукову) дію, що здійснюється незалежно від проведення невідкладного обшуку транспортного засобу та незалежно від затримання осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення внаслідок ДТП;

– доктринальні погляди стосовно недосконалості кримінальних процесуальних приписів, що унеможливають проведення невідкладного освідування учасника ДТП до внесення інформації про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР. Наголошено на необхідності законодавчих доповнень до КПК України, які мають передбачати можливість проведення невідкладного (у тому числі у примусовій формі) освідування учасника ДТП до внесення відповідних відомостей до ЄРДР з подальшою реалізацією судового контролю;

– теоретичні положення щодо неможливості застосування окремих запобіжних заходів під час досудового розслідування ДТП. Акцентовано увагу на неможливості застосування домашнього арешту до осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 286 КК України. Відсутність можливості застосування проміжного запобіжного заходу між заставою та триманням під вартою може негативно позначатися на процесуальному становищі підозрюваного, оскільки з урахуванням майнового стану останнього, застава для нього може бути більш суворим запобіжним заходом, ніж цілодобовий домашній арешт, який межує з триманням під вартою.

Дисертація виконана державною мовою та відповідає вимогам до оформлення дисертації, затвердженим наказом Міністерством освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 11 наукових публікацій за темою дисертації, з них 8 статей, у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України, та 3 тези доповіді на науково-практичних конференціях:

1. Коренської С. А. Окремі проблемні аспекти затримання уповноваженою службовою особою особи, підозрюваної у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 286 Кримінального кодексу України. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2024. Вип. 4 (57). С. 112-116.

2. Коренської С. А. Проблемні аспекти здійснення огляду місця події під час розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету*. Серія Право. 2024. Вип. 85 (4). С. 111-117.

3. Коренської С. А. Деякі проблемні питання отримання пояснень та показань під час розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету*. Серія Право. 2025. Вип. 91. С. 314-320.

4. Коренської С. А. Поняття досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*. Серія: юридичні науки. 2025. Т. 36 (75). № 6. С. 184-191.

5. Коренської С. А. Поняття ефективності досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Право і суспільство*. 2025. № 6. С. 413-421.

6. Коренської С. А. Проблеми проведення особистого обшуку під час досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2025. Вип. 6 (65). С. 100-105.

7. Коренської С. А. Щодо проведення освідування під час розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Право і суспільство*. 2026. № 1. С. 230-237.

8. Коренської С. А. Щодо застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту під час розслідування дорожньо-транспортних пригод. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету*. Серія Право. 2026. Вип. 93. Ч. 5. С. 82-88.

У дискусії взяли участь голова та члени разової спеціалізованої вченої ради:

1. Олексій ОДЕРІЙ, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ, Донецький державний університет внутрішніх справ, голова ради – виступ позитивний, без зауважень.

2. Ольга ЛИТВИНЕНКО, доктор філософії з права, доцент, заступник декана факультету з освітньої та науково-дослідної діяльності факультету

підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ, Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дала позитивну рецензію із зауваженнями:

1). У роботі (стор. 54-57) належну увагу приділено ролі спеціальних знань при розслідуванні дорожньо-транспортних пригод, необхідності залучення експертів та спеціалістів різного профілю, а також значенню судових експертиз для встановлення механізму ДТП. Водночас, на переконання рецензента, дисертант міг би більш детально проаналізувати проблемні питання комплексних та комісійних експертиз, особливості взаємодії слідчого з експертними установами, строки проведення експертних досліджень, а також процесуальні наслідки надання суперечливих експертних висновків. Такий аналіз дозволив би повніше розкрити практичні аспекти використання спеціальних знань у кримінальних провадженнях цієї категорії.

2). Дискусійним видається недостатньо повне висвітлення питання використання сучасних цифрових технологій у досудовому розслідуванні дорожньо-транспортних пригод. Незважаючи на те, що автор цілком обґрунтовано визначає впровадження інноваційних технологій одним із перспективних напрямів підвищення ефективності досудового розслідування, відповідний аспект дослідження розкрито переважно на загальнотеоретичному рівні. На наше переконання, дисертація могла б бути суттєво посилена шляхом більш детального аналізу сучасних цифрових інструментів, які вже сьогодні активно застосовуються або впроваджуються у діяльність правоохоронних органів під час розслідування дорожньо-транспортних пригод. Зокрема, заслуговували б на окреме дослідження питання використання систем штучного інтелекту для аналізу значних масивів цифрової інформації, автоматизованої обробки відеозаписів із камер відеоспостереження та автомобільних відеореєстраторів, технологій цифрової реконструкції механізму дорожньо-транспортної пригоди, тривимірного лазерного сканування місця події, фотограмметрії, безпілотних літальних апаратів для фіксації слідової картини, а також сучасних засобів цифрової криміналістики при вилученні та дослідженні електронної доказової інформації.

3). Однозначно заслуговує підтримки прагнення здобувача сформулювати власне визначення поняття досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод. (стор. 60), під яким він розуміє досудову кримінальну процесуальну діяльність, що здійснюється спеціальними суб'єктами у законний та правомірний спосіб, переважно із залученням обізнаних осіб та використанням спеціальних знань, змістом якої є отримання доказової інформації (кримінальне процесуальне пізнання) щодо викриття винної особи у вчиненні кримінального правопорушення внаслідок ДТП. Разом із тим запропонована дефініція видається дещо перевантаженою великою кількістю змістовних ознак, що певною мірою ускладнює її практичне використання. На нашу думку, окремі елементи авторського визначення доцільніше було б перенести до характеристики ознак або функцій відповідного правового явища, залишивши саме визначення більш лаконічним та універсальним.

4). Аналізуючи питання ефективності досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод (стор. 155-167), дисертант обґрунтовує систему критеріїв її оцінювання. Запропонований підхід є, безумовно, науково цінним, однак окремі критерії мають переважно теоретичний характер і потребують подальшого нормативного або методичного опрацювання для їх практичного застосування в діяльності органів досудового розслідування. Зокрема, було б доцільно запропонувати конкретні індикатори оцінювання окремих критеріїв ефективності.

5). У підрозділі, присвяченому застосуванню ізоляційних запобіжних заходів, на стор. 149-150 аналізуються підстави та особливості їх застосування у кримінальних провадженнях щодо дорожньо-транспортних пригод і навіть пропонує внесення змін до ч. 2 ст. 181 КПК України щодо можливості застосування домашнього арешту під час розслідування кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 286 КК України. Разом із тим запропоновані законодавчі зміни потребують більш ґрунтовного аналізу їх відповідності принципу пропорційності процесуального примусу, а також прогнозування можливого впливу таких новел на судову практику застосування запобіжних заходів і забезпечення балансу між інтересами кримінального провадження та правами підозрюваного.

3. Мирослав ПОТОЦЬКИЙ, доктор філософії з права, доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ, Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дав позитивну рецензію із зауваженнями:

1). Автор наголошує, що у кримінальних провадженнях, пов'язаних із вчиненням ДТП, кваліфікованих за ч. 1 ст. 286 КК України, застосування домашнього арешту є законодавчо неможливим через відсутність у санкції цієї частини покарання у вигляді позбавлення волі (стор. 140). З метою збалансування системи запобіжних заходів, що можуть застосовуватися до осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, регламентованого ч. 1 ст. 286 КК України, дисертант пропонує внести зміни до ч. 2 ст. 181 КПК України задля уможливлення застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту під час розслідування ДТП (стор. 146). Дана пропозиція потребує більш детального обґрунтування, адже за загальним правилом, відповідно до положень кримінального процесуального закону застосування ізоляційних запобіжних заходів допускається до особи, якщо остання підозрюється у вчиненні злочину, санкцією якого передбачено позбавлення волі. Адже положення п. 1 ч. 2 ст. 183 КПК України, які допускають застосування тримання під вартою до особи яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину, за який законом передбачено основне покарання у виді штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян є винятком з цього правила, яке треба сприймати як санкцію (прояв процесуальної відповідальності) за невиконання процесуальних обов'язків (не виконання обов'язків, покладених на підозрюваного/обвинуваченого при застосуванні іншого, раніше обраного запобіжного заходу, або не виконання у встановленому

порядку вимог щодо внесення коштів як застави та надання документа, що це підтверджує).

2). Одним з шляхів підвищення ефективності досудового розслідування дорожньо-транспортних пригод автором визначено оптимізацію кримінального процесуального статусу учасників досудового розслідування ДТП (стор. 176-180). Потребує уточнення: статус яких учасників досудового розслідування ДТП потребує оптимізації і які заходи з оптимізації пропонуються автором.

3). На стор. 106 дослідження зазначено, що найбільш вдалим варіантом отримання інформації від учасників ДТП під час досудового кримінального провадження є отримання від цих осіб письмових пояснень щодо події, попередньо ознайомивши осіб з правами підозрюваного у кримінальному провадженні. Дана позиція потребує належного обґрунтування під час захисту роботи, адже під час правозастосування такий алгоритм дій може мати суттєві перепони. Мова йде про те, що надання пояснень є добровільним актом, права підозрюваного передбачають можливість відмови від надання показань та пояснень, користуючись правами підозрюваного учасник ДТП може вимагати залучення адвоката за рахунок держави тощо.

4). Аналізуючи функціональне призначення досудового розслідування ДТП автор виокремлює ряд функцій, в тому числі: протидія кримінальним правопорушенням у сфері безпеки дорожнього руху; профілактика (превенція) кримінальних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху. Досліджуючи протидію кримінальним правопорушенням у сфері безпеки дорожнього руху С.А. Коренської пише про те, що протидія кримінальним правопорушенням у цій сфері демонструє не лише реагування на вже вчинені протиправні діяння, але й спрямованість на запобігання новим правопорушенням, усунення причин і умов їх вчинення, а також формування належного рівня правосвідомості учасників дорожнього руху (стор. 63); Досудове кримінальне провадження фактично є тим інструментом, що формує належну практику правозастосування, яка впливає на правосвідомість суспільства та сприяє підвищенню рівня правової культури у сфері дорожнього руху, тим самим забезпечуючи виконання функції протидії (стор. 64); Досудове розслідування ДТП виконує не лише функцію встановлення обставин вчиненого кримінального правопорушення, але й виступає важливим засобом превентивного впливу, спрямованого на недопущення подібних протиправних дій у майбутньому (стор. 65). На переконання рецензента у представлених фрагментах роботи відбувається змішування виокремлених автором функцій протидії та превенції, де функція профілактики (превенції) кримінальних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху виглядає не чітко.

5). У Додатку Г «Пропозиції щодо внесення доповнень до Кримінального процесуального кодексу України» у пропозиціях № 2, 3, 4 автором пропонується доповнення до відповідних норм кримінального процесуального закону, а саме внести винятки щодо розслідування ДТП до відповідних загальних правил. На переконання рецензента шлях удосконалення кримінального процесуального закону шляхом внесення таких «вузько направлених» змін до загальних правил

є хибним, та у перспективі може перетворити закон на перелік виключень, тобто закон втратить свою універсальність.

4. Сергій КОВАЛЬЧУК, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального процесу та криміналістики, Івано-Франківський інститут «Одеська юридична академія», опонент – дав позитивний відгук із зауваженнями:

1). Звертаючись у підрозділі 1.1 до розкриття генези нормативного регулювання досудового розслідування, здобувач зазначає, що «виокремлюючи етапи становлення законодавства, що регулює досудове розслідування ДТП, на наш погляд, доцільно виходити із загальної періодизації розвитку кримінального процесуального законодавства, оскільки саме вона відображає трансформацію підходів до розслідування кримінальних правопорушень у цілому», а також вказує, що «перший етап традиційно пов'язують із дореволюційним періодом, що передував утворенню СРСР, коли формування процесуальних норм відбувалося під впливом континентальної правової традиції та імперського законодавства» і посилається на Судові статuti 1864 р. (стор. 27 дисертації). Водночас, на думку офіційного опонента, така позиція автора підлягає уточненню з урахуванням двох моментів. По-перше, періодизація кримінального процесуального законодавства не може розглядатися як універсальний критерій, що застосовується для виокремлення етапів розвитку окремих інститутів кримінального процесуального права, в тому числі й інституту досудового розслідування. Особливо це стосується досудового розслідування конкретних видів кримінальних правопорушень, оскільки початковий етап періодизації безпосередньо пов'язаний з їх криміналізацією в нормах кримінального закону, а наступні етапи – зі ступенем динамічності норм, що становлять зміст інституту досудового розслідування, та значимістю змін, яких вони зазнають. По-друге, дія Судових статутів 1864 р., у тому числі й Статуту кримінального судочинства, поширювалася лише на частину українських земель, що входили до складу Російської імперії; натомість, інша їх частина входила до складу Австро-Угорської монархії та Польської Республіки. У зв'язку з цим здобувачу було б доречно звернутися до дослідження кримінального процесуального законодавства, яке діяло на території українських земель, що входили до складу Австро-Угорської монархії, а після її розпаду – до складу Польської та Чехословацької республік і Румунського королівства, а саме: КПК Австрії 1873 р., КПК Угорщини 1896 р., які після розпаду Австро-Угорської монархії продовжували діяти у відповідних частинах Чехословацької Республіки, КПК Польської Республіки 1928 р., КПК Румунії 1864 та 1936 років.

2). У підрозділі 2.1 здобувач слушно звертається до дослідження підстав і порядку проведення під час досудового розслідування ДТП окремих слідчих (розшукових) дій і розкриває особливості огляду місця події, слідчих (розшукових) дій, спрямованих на отримання пояснень і показань, особистого обшуку та освідування (стор. 85 – 126 дисертації). Проте, поза увагою автора залишилося розкриття особливостей проведення інших видів огляду (зокрема, огляду документів, трупа, електронних доказів), слідчого експерименту, а також проведення експертиз та отримання зразків для експертизи у ході досудового

розслідування зазначених кримінальних правопорушень.

3). Розриваючи у підрозділі 2.2 особливості застосування під час досудового розслідування ДТП окремих ізоляційних запобіжних заходів, автор досліджує можливості обрання підозрюваним у вчиненні зазначеного кримінального правопорушення домашнього арешту (стор. 137-146 дисертації), а також доводить, що «з метою збалансування системи запобіжних заходів, що можуть застосовуватися до осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, регламентованого ч. 1 ст. 286 КК України, необхідно внести зміни до ч. 2 ст. 181 КПК України для уможливлення застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту під час розслідування ДТП». Такий підхід відображений здобувачем у рубриці наукової новизни «набуло подальшого розвитку», висновках до розділу 2 і висновках до дисертації (стор. 22, 150 і 192 відповідно), а також у Додатку Г «Пропозиції щодо внесення доповнень до Кримінального процесуального кодексу України», в якому він пропонує ч. 2 ст. 181 цього Кодексу після слів «у виді» доповнити словами «штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян» (стор. 233). Водночас, така пропозиція не узгоджена з ч. 8 ст. 194 КПК України, згідно з якою до підозрюваного, обвинуваченого у вчиненні злочину, за який передбачено основне покарання у виді штрафу понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, може бути застосовано запобіжний захід лише у вигляді застави або тримання під вартою у випадках та в порядку, передбачених цією главою.

4). У підрозділі 3.2 автор досліджує шляхи підвищення ефективності досудового розслідування ДТП, одним з яких вважає оптимізацію кримінального процесуального статусу його учасників (стор. 176-180 дисертації). Аналогічна позиція висловлена здобувачем у вступі (рубрика наукової новизни «уперше»), висновках до розділу 3 і висновках до дисертації (стор. 21, 187 і 194 відповідно). Досліджуючи можливості підвищення ефективності досудового розслідування вказаних кримінальних правопорушень у межах цього напрямку, дисертант зазначає, що «в цілому оптимізація процесуального статусу учасників досудового розслідування ДТП повинна бути спрямована на одночасне посилення гарантій належного дотримання прав і свобод та підвищення ефективності виконання процесуальних обов'язків для досягнення рівноваги між публічним і приватним інтересами» (стор. 179). У зв'язку з цим хотілося б з'ясувати думку здобувача стосовно того, чи не є напрямом підвищення ефективності досудового розслідування ДТП оптимізація саме гарантій процесуальної діяльності учасників досудового розслідування, а не їх кримінального процесуального статусу в цілому.

5. Ануш ТУМАНЯНЦ, кандидат юридичних наук, професор, доцент кафедри кримінального процесу Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, опонент – дала позитивний відгук із зауваженнями:

1). На думку офіційного опонента, додаткового наукового обґрунтування потребує пропозиція здобувача (стор.107-116) щодо виокремлення особистого обшуку в самостійну слідчу (розшукову) дію.

В кримінальній процесуальній доктрині напрацьовані ознаки (критерії), за

якими характеризуються слідчі (розшукові) дії, зокрема: наявність власної специфічної мети, предмета та окремого пізнавального методу (пізнавальна спрямованість); окрема нормативна підстава та самостійна процесуальна процедура проведення; власний порядок процесуального фіксування (окремий протокол); наявність специфічних процесуальних гарантій захисту прав і свобод особи.

Наразі особистий обшук функціонально й нормативно прив'язаний до інших процесуальних дій (затримання особи в порядку ст. 208 КПК або обшуку житла чи іншого володіння за ч. 5 ст. 236 КПК). Формальне надання йому статусу самостійної слідчої дії без чіткого розмежування цих критеріїв створює ризик дублювання процесуальних процедур та ускладнення доказового значення його результатів.

У зв'язку з цим виникає питання: за якими саме з перелічених доктринальних ознак (критеріїв) Ви пропонуєте віднести особистий обшук до самостійної слідчої (розшукової) дії та як нормативно пропонується відокремити процедуру й оформлення її результатів від процедури затримання особи, обшуку житла чи іншого володіння?

2). У підрозділі 2.2. роботи звертається увага на наявність нормативного дефекту кримінального процесуального закону, а саме йдеться про положення ч. 1 ст. 208 КПК України, що перешкоджають застосуванню затримання осіб, підозрюваних у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 286 КК України. Автор пропонує приписи ст. 208 КПК України доповнити окремою частиною, що регулюватиме можливість затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення внаслідок дорожньо-транспортної пригоди, якщо санкцією відповідної статті КК України не передбачено покарання у виді позбавлення волі. Причому обґрунтованість такого затримання має бути перевірена судом, слідчим суддею протягом двадцяти чотирьох годин з моменту затримання. Окреслено, що з урахуванням «слабкості» санкції ч. 1 ст. 286 КК України строк затримання особи за підозрою у вчиненні такого кримінального правопорушення внаслідок дорожньо-транспортної пригоди має звужуватися та не досягати максимальної часової межі, що встановлена приписами КПК України.

На думку офіційного опонента, зазначена пропозиція потребує додаткового осмислення крізь призму ст. 5 ЄКПЛ та усталених стандартів Європейського суду з прав людини. У своїй практиці ЄСПЛ послідовно наголошує, що позбавлення свободи має бути не лише законним за внутрішнім правом, а й сумісним із метою статті 5 Конвенції, яка полягає у захисті особи від свавілля влади. У справах проти України Суд неодноразово констатував порушення Конвенції через відсутність чітко визначених законодавчих підстав затримання та неналежне процесуальне оформлення моменту фактичного обмеження свободи. Запровадження будь-якого «короткострокового» або «усіченого» виду затримання без детальних матеріально-правових і процесуальних фільтрів неминуче призведе до формування практики нереєстрованих та свавільних тримань осіб під вартою на місці події. Сама по собі наявність стану сп'яніння чи факт вчинення ДТП без доведеного наміру

ухилитися від слідства не завжди автоматично обґрунтовує негайне затримання.

Цікаво почути Вашу думку здобувача, наскільки запропоновані зміни до ст. 208 КПК України узгоджуються з вимогами практики ЄСПЛ стосовно принципу пропорційності та запобігання свавільному позбавленню свободи? Якими саме конкретними процесуальними запобіжниками (окрім 24-годинного судового контролю) має супроводжуватися реалізація таких повноважень правоохоронними органами, щоб унеможливити автоматичне затримання особи лише за фактом наявності ДТП чи стану сп'яніння без доведених ризиків ухилення від слідства?

3). Дисертант вважає недоліком кримінального процесуального закону положення ч. 2 ст. 181 КПК України, що унеможлиблюють застосування домашнього арешту в будь-якій формі до осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 286 КК України.

З огляду на те, що кримінальні правопорушення проти безпеки руху (вчинені без стану сп'яніння) характеризуються необережною формою вини, а підозрювані в них особи, як правило, мають міцні соціальні зв'язки та не демонструють суб'єктивного наміру протидіяти слідству, наскільки виправданим та пропорційним є широке застосування саме цілодобового домашнього арешту до цієї категорії осіб? Як, на Вашу думку, має реалізовуватися принцип індивідуалізації запобіжних заходів у подібних провадженнях, щоб уникнути формального підходу та перетворення цілодобового домашнього арешту на фактичне «попереднє покарання» замість використання м'якших заходів (наприклад, нічного домашнього арешту або, взагалі, тимчасового обмеження у праві керування транспортним засобом)?

4). На стор. 159-160 дисертації автор виокремлює такий критерій ефективності досудового розслідування як швидкість (мінімальний проміжок часу) досудового розслідування ДТП. Загалом слід підтримати дисертанта у тому, що швидкість та оперативність є визначальними критеріями ефективності розслідування ДТП, оскільки будь-яке зволікання призводить до незворотної втрати доказової бази та порушення засади розумності строків. Водночас, у справах про ДТП базою доказування традиційно є результати складних та тривалих за часом судових автотехнічних, транспортно-трасологічних, судово-медичних та інших криміналістичних експертиз. Штучне чи надмірне прискорення процесу за рахунок мінімізації строків без урахування об'єктивного часу, необхідного для проведення експертних досліджень, може призвести до неповноти встановлення обставин кримінального провадження, незабезпечення належного збирання доказів та, як наслідок, порушення прав учасників провадження. Згідно з позицією ЄСПЛ, стандарт ефективності розслідування включає не лише вимогу розумної швидкості та оперативності, а й вимогу ретельності, адекватності та повноти. У зв'язку з цим, цікаво почути думку здобувача під час публічного захисту, як слід вирішувати нормативно-процесуальний конфлікт між вимогою щодо мінімальних строків розслідування та забезпеченням високої якості проведення складних судових експертиз, аби це не призвело до процесуального поспіху та викривлення доказової бази?

Результати відкритого голосування: «за» п'ять членів ради,
«проти» немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована
вчена рада присуджує Сергію КОРЕНСЬКОМУ ступінь доктора філософії з
галузі знань 08 «Право», за спеціальністю 081 «Право».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

**Голова разової
спеціалізованої вченої ради**

Олексій ОДЕРІЙ